

МІНІСТЕРСТВО ОБОРОНИ УКРАЇНИ
ХАРКІВСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТ ПОВІТРЯНИХ СИЛ
імені ІВАНА КОЖЕДУБА

СУЧАСНА ВІЙНА: ГУМАНІТАРНИЙ АСПЕКТ

**Збірник матеріалів VIII Міжнародної наукової конференції
Харківського національного університету
Повітряних Сил імені Івана Кожедуба**

24-25 травня 2024 року

Харків
2024

VIII Міжнародна наукова конференція Харківського національного університету Повітряних Сил імені Івана Кожедуба «Сучасна війна: гуманітарний аспект»: збірник матеріалів, 24-25 травня 2024 року. – Х.: ХНУПС ім. І. Кожедуба, 2024. – 304 с.

Наведені публікації за теоретичними та практичними результатами наукових досліджень і розробок, які виконані науково-педагогічними працівниками, науковими співробітниками, докторантами, ад'юнктами, аспірантами та іншими фахівцями органів військового управління, закладів, установ і підприємств.

Для наукових, науково-педагогічних працівників, докторантів, аспірантів, фахівців у сфері військового управління, морально-психологічного забезпечення збройних сил.

За достовірність викладених фактів, цитат та інших відомостей відповідальність несе автор.

Затверджено до друку Вченою радою Харківського національного університету Повітряних Сил імені Івана Кожедуба, протокол №6 від 21 травня 2024 року.

ЗМІСТ

Привітання начальника управління морально-психологічного забезпечення командування Повітряних Сил Збройних Сил України.....	9
Привітання начальника Харківського національного університету Повітряних Сил імені Івана Кожедуба.....	11
Могілащенко А., Яндола К. ВИКЛИКИ ЕТИЧНОГО ЛІДЕРСТВА В УМОВАХ ВІЙНИ.....	13
Квіткін П., Дятлова І., Лук'яненко В. СОЦІАЛЬНА ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ ВІЙСЬКОВОСЛУЖБОВЦІВ В УМОВАХ ВІЙНИ....	16
Прудникова О. ОПТИМІЗАЦІЯ ДІЯЛЬНОСТІ НЕДЕРЖАВНИХ СУБ'ЄКТІВ У СИСТЕМІ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ІНФОРМАЦІЙНОЇ БЕЗПЕКИ.	22
Данильян О., Калиновський Ю. ДЕРЖАВНИЦЬКА ІДЕОЛОГІЯ ЯК ДУХОВНА ОСНОВА НАЦІОНАЛЬНОГО СПРОТИВУ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДУ В УМОВАХ РОСІЙСЬКОЇ АГРЕСІЇ.....	25
Требін М. ІНФОРМАЦІЙНИЙ КОНТИНУУМ ЯК ПОЛЕ БОЮ.....	30
Кротюк В. ЗЛОЧИНИ РОСІЇ ПРОТИ ЛЮДСТВА: РОЗСЛІДУВАННЯ ФАКТІВ ТА ПОКАРАННЯ ЗЛОЧИНЦІВ.....	36
Поліщук І. ВІЙНА РОСІЇ ПРОТИ УКРАЇНИ У КОНТЕКСТІ ГЕОПОЛІТИЧНИХ ТЕОРІЙ «ХАРТЛЕНДУ» І «МІЖМОР'Я».....	42
Висоцький О. ГЛОБАЛЬНА СОЛІДАРНІСТЬ ЯК МЕТА ПУБЛІЧНОЇ ДИПЛОМАТІЇ ПРЕЗИДЕНТА УКРАЇНИ ПЕРЕД ОБЛИЧЧЯМ ПОВНОМАСШТАБНОЇ РОСІЙСЬКОЇ АГРЕСІЇ	44
Рущенко І. НОВИЙ РАКУРС ТЕМАТИКИ ТЕРОРИСТИЧНОЇ ВІЙНИ: АКУСТИЧНИЙ ТЕРОР В ДОСЛІДЖЕННЯХ ХАРКІВСЬКИХ НАУКОВЦІВ.....	49
Біль М. МІГРАЦІЙНА БЕЗПЕКА УКРАЇНИ В УМОВАХ ВІЙНИ.....	53
Кривошеїн В. УХВАЛЕННЯ ПУБЛІЧНО-УПРАВЛІНСЬКИХ РІШЕНЬ В УМОВАХ ВІЙНИ: МОЖЛИВОСТІ ЗАСТОСУВАННЯ МОДЕЛІ ВИРОБЛЕННЯ ПУБЛІЧНОЇ ПОЛІТИКИ ДЖ. КІНГДОНА.....	55
Стасюк В., Кириченко А. ПОНЯТТЯ ПРО ДІЯЛЬНІСТЬ. МЕТА, МОТИВИ ТА СТРУКТУРА ДІЯЛЬНОСТІ.....	63
Петрова Л. УДОСКОНАЛЕННЯ ПРОФЕСІЙНИХ КОМПЕТЕНТНОСТЕЙ ВИПУСКНИКІВ ВНЗ ДЛЯ ЯКІСНОГО ЗДІЙСНЕННЯ РОБОТИ З ПІДЛЕГЛИМ ОСОБОВИМ СКЛАДОМ.....	65
Овчаренко О., Савчук О. СТАНОВЛЕННЯ ВІЙСЬКОВОЇ ЮСТИЦІЇ В УКРАЇНІ: ПРОБЛЕМИ І ПЕРСПЕКТИВИ.....	67
Триняк М., Руденко С. INTERCULTURAL COMMUNICATION IN THE CONDITIONS OF WAR: THE FUNCTIONAL POTENTIAL OF RESPONDING TO TODAY'S CALLS.....	75

Курас (гол.) та ін. Київ: Ін-т системних досліджень освіти України, 1993. С. 125-127.

11. Телешун С. Проблема формулювання національної ідеї в контексті збереження унітарного державного устрою України. *Людина і політика*. 2000. № 3. С. 76-79.

ІНФОРМАЦІЙНИЙ КОНТИНУУМ ЯК ПОЛЕ БОЮ

М. Требін, доктор філософських наук, професор

Харківський національний економічний університет імені С. Кузнеця

Для війни Росії проти України притаманні декілька основних трендів [1]: по-перше, на зміну традиційним воєнним діям, суворо розподіленим за фізичними сферами, прийшли об'ємні, що проводяться одночасно в усіх сферах протистояння, у значно розширеному просторово-часовому континуумі; по-друге, зросло значення космічного простору; по-третє, зросло значення інформаційно-психологічної боротьби; по-четверте, розширився спектр застосовуваних засобів збройної боротьби, серед яких істотно зростає значення гіперзвукової, високоточної зброї, кіберзброї, інформаційно-керуючих систем, безпілотних літальних та автономних морських апаратів, роботизованих комплексів військового призначення, штучного інтелекту в системах підтримки прийняття рішень, управління військами (силами) та озброєнням, військової та спеціальної техніки; по-п'яте, змінилася логіко-часова побудова збройної боротьби: важливе значення має завоювання ініціативи та переваги в інформаційній сфері (в управлінні військами та зброєю); необхідно створювати перевагу в повітряно-космічній сфері; змінювати на свою користь співвідношення сил на суші та морі; досягати загальної кількісно-якісної переваги в силах та засобах; збільшилась тривалість підготовчих та зменшився період активних дій; посилилися дедуктивні та послабилися індуктивні зв'язки і відносини збройної боротьби; використовуються стратегічні та оперативні засоби для поразки тактичної ланки; організація та ведення збройної боротьби в реальному масштабі часу; перехід від управління військами до управління збройною боротьбою.

Також важливим трендом збройної боротьби в умовах воєнної агресії Росії проти України є зростання значення інформаційного континууму. Ще наприкінці ХХ ст. Елвін і Хайді Тоффлери в книзі «Війна та антивійна: як вижити на світанку ХХІ століття» [2] стверджували, що важливою складовою війн ХХІ ст. буде інформаційне протистояння. Це обумовлено тим, що на сучасному етапі розвитку цивілізації інформація стала відігравати ключову роль у функціонуванні суспільних і державних інститутів та житті кожної людини. Інформатизація веде до створення єдиного світового інформаційного простору, в

межах якого здійснюються виробництво, нагромадження, обробка, збереження та обмін інформацією між суб'єктами цього простору – людьми, організаціями, державами. Цілком очевидно, що можливості швидкого обміну політичною, економічною, духовною, науково-технічною та іншою інформацією, застосування нових інформаційних технологій у всіх сферах суспільного життя й особливо у виробництві й управлінні є безсумнівним благом. Подібно до того, як швидке промислове зростання створило загрозу екології Землі, а успіхи ядерної фізики спричинили небезпеку ядерної війни, так і інформатизація може стати джерелом цілої низки проблем.

Основою інформатизації тієї чи іншої країни є її економічна база, ступінь засвоєння, виробництва і розвитку нових технологій, загальноосвітній рівень населення. Формується якісно нова сфера – інформаційна, що має істотні відмінності, які кардинально виділяють її із системи інших компонентів навколишнього середовища, – це невичерпність і наповненість інфоресурсів, можливість їх швидкого копіювання, переміщення у великих обсягах практично без втрат з високою швидкістю і на величезні відстані, компактність джерел і носіїв інформації, миттєва, але безкровна реакція (відгук) інфосфери на важко ідентифікований (стосовно джерел) вплив та ін. [3]. Ця сфера буття стає дуже привабливою для впливу на інші суб'єкти світового співтовариства в ім'я забезпечення власних інтересів. Тому сьогодні досить багато говорять про інформаційне протиборство, інформаційну війну[4-7].

У науковий обіг поняття «інформаційна війна» увів у 1970 р. американський журналіст Дейл Майнор у своїй однойменній книзі [8]. Але відправною точкою з формування теорії інформаційних воєн прийнято вважати 1976 р., коли американський вчений-фізик угорського походження доктор Томас П. Рона вперше заговорив про інформаційну війну в своєму звіті «Системи зброї та інформаційна війна», підготовленому для компанії «Боїнг» [9]. У своєму тексті він зупинився на такому аспекті, як важливість інформаційних потоків для дій противника, аналізуючи внутрішні та зовнішні інформаційні потоки. Рона, зокрема, зазначив, що інформаційна інфраструктура стає ключовим компонентом економіки, але вона одночасно перетворюється на вразливу ціль як у воєнний, так і в мирний час. Т. Рона вперше наголосив на тих аспектах, які сьогодні складають основу інформаційної війни: збільшення обсягу власної інформації, ускладнення для противника доступу до правдивої інформації, розміщення в інформаційних потоках супротивника здається достовірної, але фіктивної інформації. Вплив на інформаційні потоки противника може призвести, на його думку, до наступних результатів: по-перше, противник може прийти до усвідомлення неадекватності своїх знань, а завдяки цій невизначеності утримається від агресивних дій; по-друге, розуміючи своє

незнання, супротивник розподілить свої ресурси, щоб закрити всі можливі дії з боку іншої сторони, цим будуть ослаблені шанси на перемогу [9].

Одним із перших теоретиків інформаційної війни визнано Мартіна Лібіцькі, який у книзі «Що таке інформаційна війна?» розглядає інформаційну війну як інформаційні впливи, що включають захист, маніпулювання, спотворення та спростування інформації. М. Лібіцькі описує сім форм інформаційної війни: командно-управлінську (Command-and-Control Warfare), розвідувальну (Intelligence-Based Warfare), електронну (Electronic Warfare), психологічну (Psychological Warfare), хакерську (Hacker Warfare), економіко-інформаційну (Economic Information Warfare), кібервійну (Cyber Warfare) [10]. Важливою складовою інформаційної війни, за М. Лібіцькі, є семантичні атаки (semantic attacks), спрямовані на введення противника в оману шляхом впливу на інформацію противника, заснованих на ній процеси та інформаційні системи. При семантичній атаці, на відміну від хакерської атаки, комп'ютерна система працює абсолютно правильно, але рішення, які вона видає, невірні. Семантична атака спрямована на «органи почуття» комп'ютерної системи, що контролюють будь-який процес за допомогою датчиків. Обдурити ці датчики або інші засоби введення - значить вивести систему з ладу, нічого в ній не порушивши [10, р. 77-78]. Принцип семантичної атаки може бути розглянутий не тільки у зв'язку з комп'ютерними мережами, але й як ефективний інструментарій з впровадження інформації з метою зміни в бажаному напрямку думок, поглядів, настроїв, ціннісних орієнтацій, суспільної свідомості в цілому.

Вирішення завдань інформаційного протиборства здійснюється за допомогою застосування інформаційної зброї. Інформаційна зброя – це сукупність засобів, призначених для порушення (копіювання, перекручення або знищення) інформаційних ресурсів на стадії їх створення, обробки, поширення і збереження. Характерними рисами інформаційної зброї можна вважати: асиметрію (завдяки якій окремих елемент може виявитися сильнішим за всю систему); мімікрію (відповідно до якої інформаційна зброя повторює за формою типовий елемент певної системи, але має при цьому інший зміст); адаптацію (яка дозволяє змінювати середовище відповідно до вимог змісту, що вводиться) [10].

Можна виділити два основних об'єкти впливу інформаційної зброї. Перший – антропогенний (власне людина, її інтелект і масова свідомість соціуму); другий – техногенний (програмне і власне інформаційне забезпечення; програмно-апаратні і телекомунікаційні засоби, канали зв'язку, що забезпечують циркуляцію інформаційних потоків та інтеграцію систем управління тощо). Найбільш вразливими елементами інфраструктури є телекомунікаційні вузли, центри супутникового зв'язку та канали міжнародного інформаційного обміну.

Засоби безпосереднього інформаційного впливу на людину, соціальні групи і соціум у цілому почали розроблятися в рамках концепції «психологічних воєн». Цей термін уперше ввів у науковий обіг у 1920 р. британський історик Дж. Фуллер, який аналізував період Першої світової війни. Саме в цей період почали розроблятися теоретичні основи впливу на психіку людини, масову свідомість і проходили апробацію практичні методики в ході проведення різних «психологічних операцій» (цей термін уперше зафіксований в американських планах війни з Японією, його вжив капітан, а згодом контр-адмірал Е. Захаріас [11]).

З урахуванням характерних особливостей інформаційної зброї, комплексності застосування її різних видів наслідки її застосування для країн, що стали об'єктами нападу, досить важко пролонгувати, і, хоч на перший погляд не відчутні, вони можуть бути настільки руйнівними, що об'єкт нападу просто перестане існувати. Виділимо найпоширеніші методи та прийоми інформаційно-психологічного впливу на окрему особистість і соціум в цілому, а саме: багаторазове повторення справжнього інформаційного матеріалу (конкретних фактів) у вигідному для агресора ракурсі; розпорошення уваги реципієнтів пропаганди на несуттєві деталі; емоційне домінування через акцентування уваги реципієнтів не на конкретних фактах, а на емоційній оцінці цих фактів; демонізація (дискредитація) правлячого режиму та героїзація влади країни-агресора; звернення до широкої аудиторії з новими гаслами та інтерпретаціями вже раніше легітимованих населенням країни об'єкта інформаційної війни актуальних ідеологем; когеренція віртуального та реального простору в процесах відображення подій, що сталися внаслідок проведення інформаційно-психологічних операцій (створення інформаційного приводу); циклічне повторення-трансляція оприлюднених та легітимованих соціумом інформаційно-психологічних «вкидів» – різних видів дезінформації; використання неоднозначних висловлювань, які в певному контексті можна буде негативно інтерпретувати та використовувати для дискредитації країни об'єкта інформаційної війни; опора на правдиву інформацію як на базис, так і на необхідну брехню – як надбудову (відомий принцип пропаганди – «60/40»: 60% правдивої інформації та 40% брехні). Якщо спробувати уявити собі у найзагальнішому вигляді механізм впливу інформаційної зброї на людину, соціальну групу і соціум у цілому, то він може виглядати таким чином. Існує певний модус буття суб'єкта соціальної дійсності, що є єдністю усвідомленого і неусвідомленого, слова і справи, теорії і практики. І все різноманіття та особливості духовно-практичної діяльності саме цього суб'єкта можуть стати об'єктом латентної або відкритої (залежно від обставин) інформаційної атаки представниками протиборчої сторони. Завдяки впливу на свідомість і підсвідомість, деформації смислоутворюючих понять цього суб'єкта,

артикуляції, а потім спробі реалізації на практиці нових цінностей, що згодом спробують витіснити старі, буде запущений ентропійний процес, який перетворить на ніщо саме цей суб'єкт.

Основними видами інформаційної зброї, що впливають на техногенну складову інфосфери, можна вважати: комп'ютерні «віруси» – спеціальні програми, що прикріплюються до програмного забезпечення комп'ютерів, знищують, спотворюють або дезорганізують їх функціонування; вони здатні передаватися по лініях зв'язку, мережах передачі даних, виводити з ладу системи управління тощо; «логічні бомби» – програмні заставні пристрої, які заздалегідь упроваджуються в інформаційно-управлінські центри військової або цивільної інфраструктури, щоб за сигналом або у встановлений час привести їх у дію. Їх відмінність від комп'ютерних «вірусів» полягає в тому, що існує різновид «бомб», які вводяться в мікропроцесори чи мікросхеми пам'яті на рівні кристалів, які не можуть бути виявлені засобами програмної діагностики. У певний час або за зовнішнім сигналом ці «логічні бомби» передаються на твердий диск і починають руйнування програмного забезпечення комп'ютерів у мережах. Інший різновид «логічних бомб» – записана в мікросхемах програма, що зламає захист від несанкціонованого доступу. Вона дає можливість зчитувати інформаційні ресурси супротивника без їх видимого руйнування для отримання розвідувальної інформації. За допомогою такої програми можна цілеспрямовано змінювати інформацію, якою користується супротивник, з метою його дезінформації; засоби придушення інформаційного обміну в телекомунікаційних мережах, фальсифікації інформації в каналах державного і військового управління; засоби нейтралізації тестових програм; різного роду помилки, що вводяться свідомо в програмне забезпечення об'єкта; засоби радіоелектронної боротьби, які містять у собі засоби радіопротидії і радіоперехоплення. У сучасних умовах у засобів радіоелектронної боротьби з'явився новий об'єкт – комп'ютерні мережі і самі комп'ютери. Завдання залишилося старим – постановка перешкод і придушення інформації, що циркулює в мережах. Універсальність, потайність, багатоваріантність форм програмно-апаратної реалізації, радикальність впливу, достатній вибір часу і місця застосування, нарешті, економічність роблять інформаційну зброю надзвичайно небезпечною: вона легко маскується під засоби захисту, наприклад, інтелектуальної власності; вона дозволяє вести наступальні дії анонімно, без оголошення війни. Так виявляється новий характер війни інформаційної епохи.

Організація і ведення інформаційної війни базуються на відповідних законах, закономірностях і принципах. До основних законів інформаційного протиборства можна віднести: закон визначальної ролі його політичних цілей; закони залежності його ходу і результату від економічних, соціально-політичних, науково-технічних і військових можливостей протиборчих сторін. На основі

знання законів і закономірностей, а також набуття досвіду в результаті практичної діяльності виробляються принципи ведення інформаційного протиборства, тобто загальні науково обгрунтовані положення, правила, рекомендації щодо його підготовки і ведення, а також керівництва його силами і засобами.

На жаль, на сьогоднішній день світова спільнота не змогло знайти гідні заходи протистояння інформаційним агресіям, а це означає лише одне – у період тотальної інформатизації головним полем бою залишається інформаційний континуум, значущість якого значно зростає в умовах прямої воєнної агресії.

Список використаних джерел

1. Требін М., Чернишова Т. Основні тенденції збройної боротьби у війнах майбутнього. *Міжнародна науково-практична конференція: Всеохоплююча оборона: досвід протидії збройній агресії РФ проти України*: зб. матеріалів міжн. наук-практ. конф. (Київ, 27 квітня 2023 р.). Київ: Національний університет оборони України, 2023. С. 228-234.
2. Toffler A., Toffler H. War and anti-war : survival at the dawn of the 21st century. Boston : Little, Brown, 1993. xiii, 302 p.
3. Jaeger P.T., Burnett G. Information worlds : social context, technology, and information behavior in the age of the Internet. New York : Routledge, 2010. xii, 200 p.
4. Bryczek-Wróbel P., Moszczyński M. The evolution of the concept of information warfare in the modern information society of the post-truth era. *Defence Science Review*. 2022. No. 13. P. 48-62.
5. Калініченко Б.М. Інформаційна війна: чинники ескалації і засоби протидії. Черкаси : Видавець Чабаненко Ю., 2020. 350 с.
6. Требін М.П. Феномен інформаційної війни у світі, що глобалізується. *Вісник Національного університету Юридична академія України імені Ярослава Мудрого. Серія: Філософія, філософія права, політологія, соціологія*. 2013. №2 (16). С. 188-198.
7. Фещенко І. В. Інформаційна війна як органічна складова сучасного збройно-політичного конфлікту. *Філософія та політологія в контексті сучасної культури*. 2021. Т. 13, № 1. С. 96-103.
8. Minor D. The information war. New York : Hawthorn Books, 1970. XII, 212 p.
9. Rona T. P. Weapon Systems and Information War. Seattle, Washington: Boeing Aerospace Co., 1976. VI, 71 p.
10. Libicki M. C. What is information warfare? Washington, DC : Center for Advanced Concepts and Technology, Institute for National Strategic Studies, National Defense University, 1995. XI, 104 p.

11. Требін М. П. Інформаційна зброя. *Матеріали другої наукової конференції Харківського університету Повітряних Сил імені Івана Кожедуба, 15–16 лютого 2006 р.* : програма конф. та тези доп. Харків : ХУ ПС, 2006. С. 129.

12. Zacharias E. M. *Secret missions : the story of an intelligence officer.* Annapolis, Md. : Naval Institute Press, 2003. XIV, 433 p.

ЗЛОЧИНИ РОСІЇ ПРОТИ ЛЮДСТВА: РОЗСЛІДУВАННЯ ФАКТІВ ТА ПОКАРАННЯ ЗЛОЧИНЦІВ

В. Кротюк, кандидат філософських наук, доцент

Харківський національний університет Повітряних Сил імені Івана Кожедуба

З 2014 року, коли Росією було окуповано Крим і розв'язано проксі-війну на території Донецької і Луганської областей, працівниками правозахисних та правоохоронних органів, журналістами, спостерігачами, представниками міжнародних гуманітарних організацій були встановлені та задокументовані чисельні порушення російськими військовими норм міжнародного гуманітарного права, різноманітних міжнародних договорів. Після повномасштабного вторгнення російських військ в Україну кількість таких фактів кратно збільшилася. Так, за даними медіа-проекту *Ukrainer*, напавши на Україну, Росія порушила понад 400 міжнародних договорів [1].

Найбільш промовистий приклад недотримання Росією міжнародного права – порушення Будапештського меморандуму (1994). Також Росія не дотримується Гельсінських угод (1975), що мали закріпити політичні й територіальні домовленості Другої світової війни. Серед інших основних міжнародних договорів, що порушила Росія можна назвати такі:

- Статут ООН (1945);
- Конвенція ООН про боротьбу з фінансуванням тероризму (1999);
- Конвенція ООН щодо запобігання злочину геноциду та покарання за нього (1948);
- корпус конвенцій, що регулюють закони та звичаї війни (зокрема Гаазькі та Женевські конвенції);
- Міжнародна конвенція для захисту усіх осіб від насильницького зникнення (2006);
- Конвенція про захист культурних цінностей у випадку збройного конфлікту (1954);
- Конвенція ООН про ліквідацію всіх форм расової дискримінації (1965);
- Конвенція ООН з морського права (1982);
- Європейська конвенція про захист прав людини та основоположних свобод (1950);
- Статут Ради Європи (1949).

НАУКОВЕ ВИДАННЯ

СУЧАСНА ВІЙНА: ГУМАНІТАРНИЙ АСПЕКТ

VII МІЖНАРОДНА НАУКОВА КОНФЕРЕНЦІЯ
ХАРКІВСЬКОГО НАЦІОНАЛЬНОГО УНІВЕРСИТЕТУ
ПОВІТРЯНИХ СИЛ імені ІВАНА КОЖЕДУБА

Відповідальний за випуск *В. Кротюк*

Комп'ютерна верстка *К. Яндола*

Комп'ютерний дизайн обкладинки *Д. Клочко*

Техн. редактор *М.В. Дудко*

Коректор *Н.К. Гур'єва*

Формат 60 × 84/16

Ум.-друк. арк. – 6,00

Підписано до друку 19.05.2022

Ціна договірна Тираж 100 пр. Зам. 0329-17

Видавництво Харківського національного університету

Повітряних Сил імені Івана Кожедуба

Свідоцтво суб'єкта видавничої справи ДК № 2535 від 22.06.2006 р.

Адреса видавництва: 61023, Харків-23, вул. Сумська, 77/79

Віддруковано з готових оригінал-макетів у друкарні ФОП Петров В.В.

Єдиний державний реєстр юридичних осіб та фізичних осіб-підприємців.

Запис № 2480000000106167 від 08.01.2009 р.

61144, Харків, вул. Гв. Широнінців, 79в, к. 137

тел. (057) 778-60-34 e-mail: bookfabrik@mail.ua